

РЕШЕНИЕ

№ 2821

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2237** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. Ш. М. А., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 4011/16.11.2022 г. на зам. - председателя на Държавна агенция за бежанците, с което се прекратява предоставения с Решение № 1824/24.3.2015 г. статут на бежанец на жалбоподателя. Предмет на разглеждане по делото е искането направено в жалбата за прогласяване нищожността на Решение № 4011/16.11.2022 г. на зам. председателя на ДАБ.

Жалбоподателят твърди, че решението на административния орган е нищожно, излага мотиви в тази насока.

Ответникът – зам. - председателя на ДАБ, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за недоказаност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 1824/24.3.2015 г. на председателя на ДАБ е предоставен статут на бежанец на А. Ш. М. А.. След извършена проверка в АИС „Български документи за самоличност“ се установи, че срокът на валидност на издадените на чуждия гражданин български документи за самоличност, карта на бежанец №[ЕИК] и удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК], са изтекли на 30.03.2020 г. и същите не са били подновени.

Съгласно информация на главна дирекция „Гранична полиция“, МВР, писмо с вх. № РД10-271/25.08.2021 г. на ДАБ-МС, А. Ш. М. А. е напуснал пределите на Република България на 15.05.2015 г., след която дата за чужденеца няма данни да се е завърнал. Видно е, че сирийският гражданин реално не пребивава в страната, предоставила му закрила - за изминалите повече от шест години, откакто му е предоставен бежански статут в Република България, той е пребивавал в страната едва два месеца, единствено за времето, необходимо му за да получи българските си документи за самоличност. Констатира се, че като не пребивава на територията на страната ни de facto чужденецът не се възползва от закрилата на Република България. По своята същност със своите действия чуждия гражданин недвусмислено се е отказал от това да бъде признат за лице с предоставена международна закрила в Република България.

А. Ш. М. А. е напуснал Република България и в продължение на дълъг период от време не се е завръщал, както и не е предприел навременни действия да поднови издадените му български документи за самоличност. Това поведение на чужденеца е възприето като незаинтересованост от негова страна да упражни своите права и задължения, произтичащи от предоставената му закрила, поради което с Решение № 4011/16.11.2022 г. на зам. - председателя на ДАБ е прекратен предоставения му с Решение № 1824 /24.3.2015 г. статут на бежанец.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Необосновани и недоказани са твърденията на жалбоподателя за това, че Решение № 4011/16.11.2022 г. на зам. - председателя на ДАБ е нищожно.

Доколкото липсва легално определение за нищожен административен акт, критериите за това са изведени както в правната теория, така и в съдебната практика.

Принципно, основанията за нищожност са тези по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК, а тези по т. 3 – т. 4 от същия текст, в общата хипотеза обосновават незаконосъобразност на индивидуалния административен акт.

Като критерии за нищожност в правната литература се посочва липсата на компетентност на органа, издал оспорения акт, неспазване на установената форма на акта, нарушения на материалния закон - акт, който е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност по правило, като само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок води до нищожност.

Съдебната практика, в преобладаващата си част, възприема част от изложените от доктрината критерии - липса на компетентност и липса на форма като основания за прогласяване на нищожността на оспорения акт. В редки случаи се приема, че съществени нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело на практика до липса на волеизявление.

По правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или

предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание.

В конкретния случай, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – заместник – председателя на ДАБ, на когото са делегирани правомощия за това, съобразно представената (стр. 27) Заповед № РД 05-803 /14.12.2020 г. на председателя на ДАБ.

Към момента на издаването на заповедта за делегиране на правомощия, както П. П. е била назначена за председател на ДАБ, така и Д. И. за зам. председател, видно от представените Решение № 167/16.3.2016 г. на МС и Заповед № КВ-44 /31.3.2016 г. на министър-председателя.

Видно от Заповед № РД 05-835/9.12.2019 г. на председателя на ДАБ, на Д. И. – зам. председател на ДАБ са делегирани правомощията по чл. 48, ал., 1, т. 1, пр. 4 от ЗУБ – прекратяване на международна закрила в Република България.

В същото време, налице е и законова възможност за делегиране на правомощия, тъй като съгласно чл. 52 от ЗУБ, председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и във връзка с дейностите по чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и съобразно предоставените му правомощия.

По второто основание за нищожност - липса на форма, съдът намира че актът е издаден в предвидената за това писмена форма, поради което и не се констатира порок. По правило съдебната практика и теория не приема липсата на мотиви като основание за нищожност. Неспазване изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивираност на административните актове е възприето като основание за незаконосъобразност, но не може да повлияе върху валидността на административния акт. В случая обаче са изложени подробни мотиви, обусловили издаване на оспореното решение, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожността на това основание.

На следващо място, посочи се по-горе, доктрината, а и част от съдебната практика приема, че за да бъде възприет за нищожен поради „пълната материална незаконосъобразност“ един административен акт, той следва да е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено.

В конкретния случай, в административния акт са посочени конкретните правни основания, на които се базира оспореното решение, като законовите разпоредби категорично сочат за възможността за прекратяване на предоставения вече статут на бежанец.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба с искане за прогласяване на неговата нищожност, следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. М. А., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 4011/16.11.2022 г. на зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, с която се иска прогласяване на неговата нищожност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: